

Kap 6 Giftigt

William tænkte bekymret. Kan noget tilsvarende Crispr Chris sin skæbne ske med han selv? Det der at blive udsat for gen-modificering i mod en egen viden og vilje, lyder som en skæbne værre end døden. Hvem planlagde hvad? På centeret kunne han i det mindste fange op nogle sociale signaler der gav vigtige forvarsel. Nu kunne han godt forestille sig at Madre havde startet med diskret blackmail signaleringer, der alarmerede rivaler og fik dem til at spekulere hvem hendes nye allierede er – og finde ud af det. Jo mere han spekulerede, jo mere bekymret blev han. Snart var tankespinnets på det niveau der han intuitivt startet leksikonet for at finde svar.

Han søgte, men fandt ikke noget direkte svar. Det kan være han var inde på en ny hypotese, eller en tese der ikke mere var del af hverken leksikonet eller Krøniken. Dog fik han det indtryk at Gynokratiet bestod i all hovedsag af tre uadskillelige dele, men med vidt forskellige overordnede organisationer. Det var som magtbalancen i en konstitution, med den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt. Men gynokratiet var ikke som andre konstitutioner - som i parlamentarisk forstand.

Gynokratiet sin organisation så mere ud til at afspejle menneskets 3 psykiske tilstande, - så som ID, Ego og Superior-Ego. En forfatter populariserede de udtryk til Barn, Voksen og Forældre. En anden generaliserede dem til social-psykologiske udtryk som Drift, Vilje og Tro. Dog er ikke en sammenhæng mellem personlig og organisatorisk psyke ens. De kan ikke direkte sammenlignes. Det ville være som at antage at alle celler i en person er ens. Ingen er amøbe, - og encellede konstitutioner er hellere tegn på organisatorisk enfoldighed i forfald.

William rejste sig og gik bag i haven. Foran han lå en lille skov. Udsigten gav en afkobling og nysgerrighed. I skogkanten synes han at skimte en lille hare. Han så den fra siden, hvilket kunne lure andre til at tro den kikkede lige forud sig. Men dens ene øje og øre var rette direkte imod ham. De holdt øje med hinanden i tro og håb at de selv ikke blev observeret. Han gik et par skridt frem. Så erkendte haren sin afsløring og hoppet hastigt ind i skovens mangfoldige skjulesteder.

Det var da sjovt, tænkte William. Han husket fra sin barndom flere ture til skoven. Det var så anderledes i vild natur end i pedokratiet sine institutioner. Selv et lille insekt var fascinerende der de kravlet i naturen. Han blev ikke engang bange, som så mange andre, da et insekt kravlet på han selv. Han mindes det hele med et smil. Og her har jeg jo det hele lige udenfor min dør. Det skal jeg nok få meget glæde af, - en anden gang.

Han gik ind i huset via kælderens og blev stående i mandebulen, som Madre betegnet den. Han ved ikke helt hvorfor, men han havde hængt op en armbrøst på væggen. Ret mandigt, tænkte han dengang. Så mindets han en propaganda aften hvor alle de mindreårige på centeret blev fortalt om mænds naturlige voldsomhed. Eksempelvis blev der vist filme om mænd på jagt i særlig brutale scener. Mænd var angiveligt udspekulerede og fældet dyr i overlægen magt. Men han mærket sig at introduktionsscenen, der viste kønsrollerne til de tidlige stammer, - at manden beskyttede imod rovdyr og fanget mad til familien. Sener i filmen var der scener hvor dyr levede fredeligt i indhegninger. I sin unge naivitet spurgte han pedokraten, hvordan havnet så de kæledyr på middagsbordet? Efter det blev han holdt ekstra øje med de følgende måneder. Erfaringsvis var det en situation som en burde sige og gøre mindst muligt, fordi alt blev negativt overfortolket.

William startede en instruktionsfilm for armbrøsten. Hans nysgerrighed var nu stærkere en pedokratiet indoktrinering. Det tilsyneladende komplicerede og farlige våben var dog ikke farligere end brugeren, blev han fortalt. Den var såkaldt idiotsikker i den forstand at det var nærmest umuligt

at skade sig selv. Dog var den skabt for at dræbe andre. Historisk set gjorde våbenet slut på riddertiden, da pilen kunne gennemtrænge rustninger.

Denne moderne version af armbrøsten var endog udstyret med varmesøger og kikkert der guidet jægeren til det mest sandsynlige træf. Han kunne ikke holde sig længere og satte op en blink ved skovkanten. I løbet af den dag blev han såpas bekendt med våbenet at ingen piler rammet udenfor stativet mere, - selv uden kikkertens hjælp.

Meget tilfreds med sig selv, gik han ind i huset igen. Han sat ned ved computeren, trak pusten dybt og fortsatte sin søgen i leksikonet. Denne gang var søgeordet – jagt. Oprindeligt søgte han om menneskets jagt, men snart blev han ledet ind til tema om dyrenes egne jagt metoder. Der var endog en video serie der sammenlignet dyreverdenens mægtigste jægere. Nogle fiktive dueller viste at de mest overlegne, inden alle former for fauna, var ikke de der brugte tænder, klør og muskelkraft. De blev alle overvundet af de dyr der brugte gift. De største og kraftigste dyr havde ingen chance imod de dyr der gav dem et lille stik med sit biologiske våben. Vinderen behøvet ikke engang at gå til modangreb, - men simpelthen lægge sig rolig ned og vente på at sin 'goliat' rival berørte dem – og faldt om forgiftet.

William blev sjokkeret. En ting var den overraskende ubalance i naturen, der den tilsyneladende svage part, var totalt overlægen. Dets skjulte biologiske våben var hellere som en fælde hvor angriberne faldt en efter en, - uden at kunne alarmere hinanden om faren og konsekvenser. William tog en pause og reflekteret. Hvad så, med menneskerne. Tidligere læste han om whY Wars hvor mænd simpelthen blev forledte til tvangssituationer der endte ud i gensidigt mandfolkedrab. De skadede blev henvist til feltsygehuset, hvor en endelig dom faldt – overmedicinering eller ej. Den hypotese, kombineret med socialpsykologien, gav William anelser han hurtigt slog fra sig.

William søgte hellere i Krøniken efter nogle mindre teoretiske og mere realistiske beretninger. Det var svært at finde noget relevant. Han søgte mere og stoppet ved en beretning om en skribent der kendte en familiefar der hævdede familien var udsat for Genekratiet. William var usikker på om han engang havde hørt om Genekratiet forud. Måske nogle vage rygter på centeret. Men siden X og Y kromosomer var genetiske, var måske sagen relevant for hans eget afvig. Har aktiveret avataren og lod den fortælle.

Indledningsvis gav skribenten en beretning fra før Forfaldet om en far, med kone og børn der levede et ganske normalt liv. Forældrene mærket ikke noget specielt ud over hvad der var antaget som normale afvig hos børn i puberteten. Der var de normale svingninger i humør, udtryk og tanker, - som alle mennesker gennemgår i den besværlige biologiske ændring. Der var hellere ikke særligt besynderligt da mandfolkeskolens pedokrati indkaldte til forældremøde. Det besynderlige var dog hellere hvordan samtalen forløb. Der blev indgående spørgsmål om intime detaljer samt forledende antydninger. Den vel redigerede samtale blev afsluttet med pedokraten sin tak for samarbejdet og forsikring om opfølgning.

Efterfølgende blev den drængen stadig rapporteret fra pedokratiet. Først var der kun nogle små stridigheder mellem ham og nogle andre elever. For forældrene lød forløbet som drilleri der systematisk blev gentaget hinsides enhver sin psykiske selvkontrol. Efter den tredje hændelse, blev forældrene indkaldt til et nyt møde. Tonen var mere formæl. Der er nogle grænser sagde pedokraten. Vi kan godt tolerere de små stridigheder eleverne i mellem. Hun tog en pause før hun fortsatte, - men vi kan ikke tolerere fysisk aggression. Moren sagde forundret - men, vor søn er da aldrig fysisk aggressiv hjemme hos os. Hvordan kan han blive så aggressiv her? Pedokraten holdt en kunstpause og sagde, i et normalt socialt miljø, så bliver han tydeligt fysisk aggressiv. Hun tog en lille

pause igen før hun konstaterede. I sådanne konflikter bliver piger som kendt ked af det, mens drenge bliver vred af det. Så simpel er drenges natur. Men vi kan aldrig tolerere vrede. Vrede er simpelthen ikke civiliseret. Faren afbrød med at spørge: Tolererer I kun psykiske, men ikke fysiske aggression? Det var det sidste nogle hørte fra den umyndiggjorte forældre.

Ret hurtigt blev familiefaren stemplet internt i embedsværkets og registreret som susppekt. Lidt senere blev han umyndiggjort i de fleste roller som ansvarlige forældre. Konsekvensen var at ikke blive informeret om sager der omhandlede embedsfolkets beslutninger om hans egen eller børnenes fremtid. Det var kun rygter der antydede for faderen at sønnen var kategoriseret som sociopatisk. Ethvert argument fra den umyndiggjorte far blev omfortolket som nepolitisk psykose. Nogle år senere kunne man se systematikken i at en mindreårig dreng blev ekskluderet efter samme procedure årligt. Pedokraten vandt betydeligt renomme efter publicering af sine empiriske dokumentationer om sociopatiske tendenser hos mindreårige drenge. William tænkte tilbage til sin egen barndom. Det var da også en tendens på hans egen skole – som blev betegnet 'Gulag for Kids', samt det massepsykotiske embedsværk der blev betegnet 'Nova Stazi'.

Skribenten fortsatte med en beretning om en anden nær familie. Drængen blev i tidlig alder særlig engageret i den lokale idræts kreds. Han prøvede flere former for idræt af nysgerrighed. Det kunne dog være besværligt at komme ind i nogle sociale miljøer – særlig efter at faren var stemplet af pedokratiet. Der svirret rygter der var besværlige at forholde sig til, men en kunne tydeligt mærke andres totale holdningsændre fra den ene dag til den andre. Hvordan kan nogen forsvare sig imod systematiske bagtalelser?

Glæden blev dog stor i at møde med friidrætsholdet. Drængen var en særlig talent som lederen så store potentialer i. Engagementet indebar dog restriktive ernærings vejledninger for at bygge op kroppen. Videre øgte træningen til fem dage i ugen, samt konkurrencer i weekenderne. Men resultater viste sig. Han blev efter hånden holdets bedste og vandt de fleste konkurrencer. Dog mærket han også visse symptomer, som han mest holdt for sig selv – indtil han ikke kunne mere. Symptomerne for søvnløshed, stres og bekymringer blev øjensynligt for enhver. Desuden fik han synsforstyrrelser der var ufarlige, men skræmmende realistiske.

Faren fik mistanke om at drængen var ubevidst tvangsdopet, hvilket gav fysiske og psykiske bivirkninger. Idrætslederen varslet skolen, der varslet børnepsykiatrien. En lokal ambitiøs psykolog konkluderet med nær sagt hele spekteret af psykiske diagnoser, selvom der var åbenbare selvmodsigelser. Trods indvendinger blev drængen henvist til det hurtigt voksende Psykokratiet – hvilket blev omtalt som den store bygning med kun indgangsdøre. Det betød at var hvis man en gang gik der ind, så var man for altid der inde.

Den nationale farmaci-industri behøvet at teste sine nye mediciner på personer for at blive godkendt. En sådan falsk total-diagnose var særlig velkommen, fordi enhver behandling ville blive konkluderet som helbredende når et symptom ikke blev registreret mere – selvom det i virkeligheden aldrig var der. Det personel der hjalp industrien blev sikret sit job og endog advancement. Desuden blev kollegaer sikret at afholde kursus og seminarer med høje timepriser. Det at teorien afveg fra videnskaben, samt var af udokumenteret hypoteser, var af mindre betydning. Det gav sikre jobs, rigelig betaling og luksuriøse hotel-seminar. Alt der skulle til for at legitimere den kollektive succes, var et mindreårigt offer med systematisk indbildt Stockholms-syndrom, samt en patriarkalsk syndebug.

William fik problemer med at holde sig i ro. Hvis de beretninger var sande, så kunne han godt forstå at Patriarkatet hellere brugte ord som Forfaldet end Evolutionen. Han gik stresset og målløst rundt i

huset. Tankerne oversvømmet ham som en flod. Efter en stund fandt han alligevel lidt ro og kunne reflektere selv. Hvad så, om der var subkulturer i Psykokratiet der bevidst planlagde og gennemførte doping projekt med mindreårige uden forældres viden og vilje?

William kikket på kronikkens referencer. Der var da lavet mængder af officielle dokumentarer om blandt andet børnene i Christiania, Godhavnsdrengene, Grønlandske børn og det generelle overforbrug af medikamenter i det hvide, det grå og det sorte medicinalmarked. Fælles for alle sager var at der aldrig blev anklaget og straffet nogen ansvarlige for den massive kriminalitet i embedsværket. Der var altid et parallelt retsapparat der fungerede som fordømmer og frikendte til særdeles milde konsekvenser – som om en narkotika-mafia styret det hele.

De historier i krøniken var dog fra lang tid tilbage. I dag var situationen en anden. Men var den bedre? Var den værre? William tænkte over de dokumentationer han tidligere så om rivaliseringer i dyreverdenen. Måske havde visse mennesker lært noget og sat tilsvarende ud i praksis? Han behøvede ikke reflektere længe før det blev åbenbart. En ting er mænds rivalisering, jagt, kriger. Der bruges godt synlige muskler, våben og kampe.

Men en kan måske antage at nogle kvinder har tilsvarende aggression, - bare udført psykisk i stedet for fysisk, - i det skjulte i stedet for det åbne – med medikamenter i stedet for våben. Endvidere, hvis der er et stående mantra i Gynokratiet - at fysisk vold skal hæmmes mens psykisk vold skal fremmes – så kunne en længere samfundsudvikling føre til - - akkurat der man er nu – i et forfald. For en ting er sikkert – vold er negativt uanset. Dog fører en overvældende ubalance af vold, som magt, - til en total kollaps.

William gik ud af huset igen. Han så på blinken og så frem til næste gang han ville bruge den. Han kikket videre på skoven og tænkte nølende. Skulle han virkelig prøve ud armbrøsten på virkeligt - som en rigtig jæger? Når den tankens barriere en gang var brudt, kunne han ikke ændre holdningen – som om kroppen bestemte over barndommens tvangstanker. Som om, psykologisk set – at ID overvandt Superior-Ego, Barn overvandt Forældre og Drift overvandt Tro. Som om Ego, Voksen og Vilje skiftet side i hans psykiske tilstand.